

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 285.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

λεται, ἵνα τὰ σπιρτήματα τῶν θυγῶν
χαλινῶν ἀξιώσῃται, μὴ ἔξω τῶν ὑπέ-
ποτος αὐτῶν παρεκπέσωσι ἀναγκά-
σασσι, καὶ τὴν τῆς νίκης ὑποθέσιν ἀ-
λαζοειας ἀφαιρέσῃται πόλεμος. εἰ
ποίνου καὶ τῆ σὴ μεγαλονοία, εὐμε-
ρία ἐλπίδος κρείττων ἐπέσῃ, μηδὲν
ἀπειχῆς, μηδὲ λέγε μηδὲ φράσῃτε. ἀλλὰ
καὶ κάλαζε τὴν ἀμετρίαν τῆς χρεῶς.
λύπης γὰρ αὐτῆ πλεονεχία καταβλά-
πταιν πολλάκις πέφυκε.

Θεοπέπλω ὁπιστόκω. σπδ.

animæ saltus fræno compressi, non eum,
vt extra decorum profliret, adigerent, vi-
ctoriæque materiam arrogantia bellū ex-
ciperet. Quamobrem cum tuæ quoque
animi præstantiæ felicitas omni spe præstan-
tior contigerit, da operam, ne quid, quod
absurdum æque inconcinnum sit, aut lo-
quaris, aut facias. Quin potiùs immoder-
atam lætitiã coërce. Hac enim ipsa na-
tura est, vt plus incommodi perferre, quam
inæror, afferat.

Theopento Episcopo. 284.

Πάντων μὲν τῶν κατ' ἀνθρώποις
ἀγαθῶν ὑποθεσις ἔστι καὶ κρηπίς ἢ
ὁμόνοια, καὶ κατὰ μὲν διδόναι πολέ-
μου καὶ μάχης ἀφορμῶν. εἰ δὲ που τῶ
εὐσεβείας ὑπεβλάπτοντο, ἢ τῶν
ἀδικοῦν ἀδικεῖν ἰδέσθαι, μὴ παρ-
τήματα τῶν ἐφύλων τῆς ἀληθείας. ἀλλ'
ἵνατο γενναίως, ὡς ἀμαρτίας παρῶν
ἀμαρτίας αὐτὰ γωνιζόμενος. ἀφ' οὗ τῶ
γὰρ ἐφύται τῶ ἀποστόλω τῶν ὁσφ' ἢ
θέλησαι μαθεῖν. εἰ δυνατὸν τὸ ἐξ ὑμῶν,
μετὰ πάντων ἀνθρώπων ἐμμενόντες.
ἐπὶ γὰρ ὅτε ἔδυνατον, οἷον, ὅταν
παρῶν εὐσεβείας, ὡς ἐφύλων ἐπόν, ὁ
λόγος ἢ ὅταν παρῶν ἀδικουμένων ὁ ἀ-
γῶν. καὶ πῶν μαζέεις, εἰ ὅτι τῶν ἀλ-
λων ἀνθρώπων τῶν ἔπανταχρῶ δυνα-
τῶν, ὅπου γε καὶ ἐπ' ἀνδρῶν καὶ γυναι-
κῶν τῶν εἰς μίαν σάρκα τελουμένων,
ταύτων ἔλυσε τῶ ἀνάγκην ἐπόν, εἰ δὲ
ἔσπρος χρεῖζεται, χρεῖζεται.

Τῶ αὐτῶ. σπε.

Et si humanorum omnium bonorū se-
ges ac velut fundamentum concordia est,
neque cōmittere quisquam debet, vt belli
ac pugnae ansam alicui porrigat: tamen si
quid incommodi pietati importari, aut
inbecillibus iniuriam inferri conspexeris,
caute ne pacem veritati anteponas: verum
forti ac strenuo animo confiste, aduersus
peccatum ad extremum vsque spiritū di-
micans. Propterea enim ab Apostolo illud
dictum est, quod tibi à me exponi postu-
lasti. Si fieri potest, quantum ex vobis est,
cum omnibus hominibus pacem habentes.
Interdum id fieri nequit: verbi gratia,
cum de pietate, vt superius dixi, sermo in-
stitutus est, aut cum pro iis, quibus iniuria
fit, certamē suscipitur. Quid autem mira-
ris hoc in aliis hominibus non ubique fie-
ri posse, cum in viro etiam & vxore, qui
vna & eadem caro esse censentur, hanc ne-
cessitatem perfrigerit, ad hunc modum lo-
quēs, Si autem infidelis discedit, discedat.

Eidem. 285.

Εγὼ ἔτ' ἀμαρτητής εἰμι, ἔτ'
ἀμαρτητής ζῶ τῶ φίλος. ἔ γὰρ εὐ-
ρίσω. ἀλλὰ τῶν πολλὰ μὲν καὶ μέγιστα
ἔχοντας κατορθώματα, ὀλίγα δὲ καὶ
ἐλάττω ἐλαττώματα, ἐγκρίνω τῶ
χρῶ. τῶν δ' ἐναντίας τοῖς ἐπισημοῖς
ἀφαιρέσειν ἔτε καταλειμῶν, ἔτ'
ἀποκρίνω. ἔ καταλειμῶ μὲν, ἵνα
μὴ ἀφαιρέσω ἐργάσωνται τῶ συλλό-
γῳ. εἰδῶσι γὰρ ἅπαντες ἀπὸ τῶ

Ego nec peccati expers sum, nec pecca-
ti expertes amicos quero (non enim inue-
niam) verum eos quidem qui maximis vir-
tutibus, ac paucis minimisque vitiis præ-
diti sunt, in amicorum classem ascribo: eos
autem, qui contra affecti sunt, nec nume-
ro, nec rursus ab dico. Non, inquam, nu-
mero, ne cætui nostro calumniam efficiat
(apud omnes enim hoc in consuetudine
positum est, vt quemque ex iis, qui cum

eo consuetudinem habent, iudicent: non autē abdicō, spem ipsis bonam relinquēs. Illis enim & consiliariis, & amicis vtor: his autem non bellum infero, sed, quam possum, pacem tribuo, Apostolicam scilicet legem seruare studēs, Si fieri potest, quantum in vobis est, pacem cum omnibus hominibus habentes. Eos autem moneo, vt à vitio abfistāt ac virtutem complectantur. Quod si ipsi cōsiliū meum in odij atque inimicitie occasione traxerint, haud parū mœrorem (nō quod inimicitiam mihi indixerint, sed quod nullam vtilitatem acceperint) mihi accersent.

Helia. 286.

Quo tempore iustitiæ sol ad homines beneficiis afficiendos è cælo huc accessit, tum denique, velut in quadam rerum reciprocaione ad sanctitatem omnia migrarunt. Nam cum prius festiuo ornatu carent, ac festorum quidem nominibus exultarent, ceterum vitij tragicis actionibus infamarentur, ad diuinam ac cælestem solennitatem conuersa sunt, illud, verum festum existimare pietatem, ac præsertim cum à virtute tanquam à pia quadam sacrificia colitur.

Presbyteri adiutoribus discipulis. 287.

Quemadmodum pudica mulier, castitatis notas in facie gestans, eorum, qui impudicos in eam oculos coniciunt, expectationes reprimit: eodem modo pudica anima virtutis tesseras in sensibus ferens, eorum, qui ipsius pulchritudinē corrumpere cupiunt, spes excindit. Quisnam enim huiusmodi oculum suauitate & ingenuitate temperatum conspiciens, propius accedere audeat? Quisnam autem linguam, quæ honestatis & grauitatis delubrum sit, intuens, non sibi aditum omnem ad congressum venereum sibi interclusum arbitretur? Quisnam denique reliquos sensus

σωδόντων τῶν ἀφράς κρίθειν. ὅτι δὲ πικρὸν δὲ, ἐλπὶδα αὐτοῖς ἀγαθῶν ἐγγραταλείπων. τοῖς μὲν γὰρ ἢ συμβόλοις καὶ φίλοις χεῖρα. τοῖς δὲ ἢ πολεμῶ μὲν, ἀλλὰ πῶ ἐνδεχομένῳ εἰρῆνῃ νέμω. τὸ δὲ ποσειδῶν φυλάττειν σπῆδαζων θέασιμα, εἰ δὲ δυνάτον τὸ ἐξ ὑμῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες. παραναὶ δὲ ἀπέχεσθαι μὲν κακίας, ἀντέχεσθαι δὲ ἀρετῆς. εἰ δὲ αὐτοὶ πῶ παραμένειν ἐχθρας ὑπόθεσιν κατασκευάσουσι, λύπη μοι ἔμικρὰν τῶ μὴ ἀφελείῃσθαι, ἢ τῶ ἀπολέμῳσθαι προσξέησουσιν.

Ηλία. σπς.

Ὅτι ὁ δὲ δικαιοσύνης ἥλιος ἐξανόθει ἐπὶ εὐεργεσία τῶν ἀνθρώπων δὲ εὐφρανῆν, τότε δὲ τότε καθάπερ ἐν πικρῶν ἀπολαύσεων εἰς ὁσιότητα τὰ ὅλα μετέστη. πανηγυρικῆς γὰρ εὐνοίας τυγχάνομεν ὅλα ἄμοισα, ἢ ἐορτῆς μὲν ὀνόμασιν ἐλαττωμένα, κακίας δὲ ἀφάμασι καθύβριζόμενα εἰς θέαν ἢ ὑποκρίσειμον μετεπυθμῶσθαι πανηγυρίαν, διδαχθῆναι ὁμιλίαν ὅπως ἡγῆσθαι πῶ εὐσέβειαν, ὅταν μάλιστα ὑπό τῆς ἀρετῆς, ὡσπερ εὐαγρῆς ἱερείας θεωρηπύται.

Τοῖς βοηθοῖς τῶν πρεσβυτέρων φοιτηταῖς. σπς.

Ὡσπερ σόφραν γυνὴ ὅτι τῶν προσώπου τῆς ἀγνείας τὰ σίμβολα φέρουσα, τὰς τῆς ἀκολάφως ὀρέντων κολλάει προσδοκίας. ἔπα καὶ σόφραν ψυχὴ ὅτι τῆς ἀσθήσεως φέρουσα τῆς ἀρετῆς τὰ σωθήματα, τὰς τῶν ἀφροθεῖρεν αὐτῆς πῶ ὄραν βυλοιδῶν διεκκόπτει ἐλπίδας. τίς γὰρ τῶν ποσειδῶν ὄραν ὀφθαλμῶν, ἡμερότητι ἢ ἐλευθεριότητι κεκαμῶν, προσελθεῖν πολυπόσει. τίς δὲ γλαφῆται σεμνότητος ἔσαι πέδνος, ὅτι ἀβαστοι αὐτῶ πῶ ὀμιλίαν νομῆν. τίς δὲ τὰς ἄλλας ἀφθήσεως θεώδρους ἀρετῆς ἔσας ὄργανα ἢ φροσῆν